

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 904 ²	Μετάστασις Ἰω. Θεολόγου (Ἰω. 19,25-27 & 21,24-25) Παρασκευὴ 26 Σεπτεμβρίου 2014 (2002)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ Χριστὸς πάνω στὸ σταυρὸ

«Εἰσθήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ» (Ἰω. 19,25)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἀγία μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐφορτᾶζει καὶ πανηγυρίζει τὴν ἐπέτειο μνήμη τῆς μεταστάσεως τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ εὐαγγελιστοῦ. **Ποιὸς εἶνε ὁ ἅγιος Ἰωάννης;** Εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τῆς Σαλώμης, ἀδελφὸς δὲ τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου. Εἶνε ὁ μαθητὴς «ὄν ἡγάπα» ὁ Ἰησοῦς (Ἰω. 19,26) καὶ στὸν ὁποῖο, πάνω ἀπὸ τὸ σταυρὸ, ἐμπιστεύθηκε τὴν παναγία Μητέρα του. Ἐφθασε μέχρι ἐκατὸ ἐτῶν. Κήρυξε τὸ εὐαγγέλιο στὴν Ἀσία. Ἐπὶ Δομετιανοῦ (93-96 μ.Χ.) ἐξωρίστηκε στὴν Πάτμο, ὅπου ἔγραψε τὴν Ἀποκάλυψη.

Ἐπειδὴ ἦταν ὁ μόνος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ποὺ στάθηκε κοντὰ στὸ Χριστὸ στὸ Γολγοθᾶ, **τὸ εὐαγγέλιο** ποὺ διαβάζεται σήμερα εἶνε μία περικοπὴ γιὰ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, γιὰ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, στίς ὁποῖες ἦταν παρὼν ὁ Ἰωάννης.

Ὁ Χριστὸς βρισκόταν πάνω στὸ σταυρὸ. Πονοῦσε ἀπὸ τὰ καρφιά, ποὺ ἄνοιξαν πληγὲς στὰ πόδια καὶ στὰ χέρια του· πονοῦσε ἀπὸ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, ποὺ εἶχαν βάλει στὴν κεφαλὴ του γιὰ νὰ τὸν ἐμπαίξουν. Καθὼς οἱ στρατιῶτες στὸ πραιτώριο χτυποῦσαν μὲ τὸ καλάμι τὴν κεφαλὴ του, τὰ ἀγκάθια σὰν βελόνες τρυποῦσαν τὸ δέρμα καὶ ἄνοιγαν μικρὲς πληγὲς. Καὶ **τὸ αἷμα ἔτρεχε** καὶ κοκκίνιζε τὸ ἅγιό του πρόσωπο. Ἀπὸ τὴν κεφαλὴ, ἀπὸ τὰ χέρια, ἀπὸ τὰ πόδια ἔβγαινε τὸ αἷμα καὶ σταλαγματιᾶς - σταλαγματιᾶς ἔπεφτε κάτω στὸ χῶμα.

Ἦ αὐτὲς οἱ σταλαγματιᾶς τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ! Κανένας θησαυρὸς στὸν κόσμο, καμμιά ἀπὸ τὶς πιὸ πολύτιμες πέτρες δὲν ἀξίζει ὅσο ἀξίζει μιὰ σταλαγματιὰ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ αὐτὸ τὸ αἷμα ἦταν αἷμα ἀθῶο, αἷμα ἀνθρώπου ποὺ δὲν ἔκανε καμμιά

ἀπολύτως ἁμαρτία. Ἦταν αἷμα ποὺ χύθηκε γιὰ τὶς ἁμαρτίες ὄλων τῶν ἀνθρώπων ὄλων τῶν αἰώνων. Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ πάθουμε ἐμεῖς γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας, τὰ ἔπαθε ὁ Χριστὸς. Καὶ μὲ τὸ αἷμα του **ἐξώφλησε τὸ χρέος τῶν ἁμαρτιῶν μας**. Χωρὶς τὴ θυσία αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ βρῆ συγχώρησι καὶ νὰ σωθῆ ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸ διδάσκει ἡ ἀγία Γραφή. «*Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ ...καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας*», κηρύττει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης στὴν πρώτη του ἐπιστολὴ (1^η Ἰω. 1,7).

Θὰ ἔπρεπε γιὰ ὅλα τὰ καλὰ ποὺ μᾶς δίνει ὁ Χριστὸς νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν εὐχαριστοῦμε ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδιᾶς μας, γιὰτὶ γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ποὺ μᾶς ἀξίζει ὄχι μιὰ κόλασις ἀλλὰ χίλιες κολάσεις, ὁ Χριστὸς ἔχυσε τὸ τίμιό του αἷμα. Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀπέραντη ἀγάπη σου σ' ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς! **Χριστέ, σ' εὐχαριστοῦμε!** ἄς τοῦ πῆ ὁ καθένας ὄχι μὲ τὰ χεῖλη ἀλλὰ μὲ τὴν καρδιά.

Μεγάλη Παρασκευὴ. Ὁ Χριστὸς πάνω στὸ σταυρὸ. Πονάει πολὺ ἀπὸ τὶς πληγὲς. Ἀλλὰ πιὸ πολὺ πονάει βλέποντας τὴν **κακία καὶ ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων**.

Δὲν βλέπετε; Κάτω ἀπὸ τὸ σταυρὸ ἔχουν μαζευτῆ ὄλοι οἱ ἐχθροὶ του, τὸν βρίζουν ἐλεεινά, τὸν φτύνουν, καὶ χαίρονται ποὺ τὸν βλέπουν νὰ εἶνε ἔτσι πονεμένος καὶ βουτηγμένος μέσ' στὸ αἷμα. **Μόνος κ' ἔρημος εἶνε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς**, αὐτὸς ποὺ σκόρπισε παντοῦ τὴν καλωσύνη. Ποῦ εἶνε οἱ χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων ποὺ εὐεργέτησε; ποῦ εἶνε οἱ λεπροὶ ποὺ καθάρισε; ποῦ εἶνε οἱ τυφλοὶ ποὺ τοὺς ἔδωσε τὸ φῶς; ποῦ εἶνε οἱ παράλυτοι ποὺ σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι τους καὶ περπάτησαν; ποῦ εἶνε ὄλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουγαν τὰ

λόγια του και θαύμαζαν τὰ ἔργα του; Ποῦ εἶνε καὶ οἱ μαθηταί του, πού τρία χρόνια τοὺς εἶχε κοντά του καὶ δὲν ἔπαυε μέρα - νύχτα νὰ τοὺς διδάσκη καὶ νὰ δείχνῃ σ' αὐτοὺς ἕνα παράδειγμα τέλειο, ἀψεγάδιαστο ἀπὸ κάθε κακία καὶ ἐλάττωμα; Ἀλλοίμονο! ὁ ἕνας τὸν πρόδωσε, ὁ ἄλλος τὸν ἀρνήθηκε, οἱ ἄλλοι ἔφυγαν καὶ κρύφτηκαν ἀπὸ τὸ φόβο. Μόνος κ' ἔρημος ὁ Χριστὸς στὸ μαρτύριό του.

Ἀλλὰ νά· ἐνῶ κοντεύει νὰ σβήσῃ ἡ ἐπίγεια ζωὴ του, βλέπει μέσα στὸν κόσμον αὐτὸ τῶν σκληρῶν καὶ ἀχαρίστων ἀνθρώπων μιὰ ὁμάδα ἀνθρώπων πού τὰ μάτια τους εἶνε γεμάτα δάκρυα κ' οἱ καρδιές τους χτυποῦν καὶ πονοῦν, γιατί πάσχουν κι αὐτοὶ μαζί του. Μικρὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν πού κλαῖνε καὶ συμπάσχουν. Ποιά εἶνε τὰ πρόσωπα αὐτά; Εἶνε οἱ μυροφόρες γυναῖκες. Εἶνε ἡ ἁγία του μητέρα, **ἡ Παναγία**.

Ἄχ πόσα ὑπέφερε γιὰ τὸ Χριστὸ ἡ Παναγία! Βρέφος ἦταν ἀκόμη ὁ Χριστὸς ὅταν νύχτα ξύπνησε ἡ Παναγία καὶ τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της κ' ἔφυγε μακριά, πολὺ μακριά, γιατί ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος βασιλιάς, ὁ Ἡρώδης, ἤθελε νὰ τὸν θανατώσῃ. Ὑπέφερε ἡ Παναγία ὅταν ἔβλεπε τοὺς ἄρχοντες, πού ἐξουσίαζαν τὸ λαό, νὰ τὸν μισοῦν καὶ νὰ τὸν καταδιώκουν. Ὑπέφερε ὅταν ἔβλεπε ἕναν ἀχάριστο λαὸ νὰ μὴν αἰσθάνεται τίς εὐεργεσίες τοῦ Υἱοῦ της. Ὑπέφερε ὅταν ἔφταναν στ' αὐτιά της οἱ ἀπαίσιες φωνές τους «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*» (Λουκ. 23,21). Ὑπέφερε πολὺ ἡ Παναγία. Ἀλλὰ τώρα, πού στέκει κάτω ἀπ' τὸ σταυρὸ καὶ βλέπει τὸ μονάκριβο παιδί της νὰ βασανίζεται τόσο σκληρὰ ἀπ' τὴν κακία τῶν ἀνθρώπων, ποιά γλῶσσα μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὸν πόνο της; Μόνο ὅσες μητέρες εἶχαν παιδιά ἀγαπημένα, πού μπροστὰ στὰ μάτια τους τὰ σκότωσαν κακοῦργοι, μόνο αὐτὲς μποροῦν νὰ καταλάβουν τί αἰσθανόταν ἡ καρδιὰ της Παναγίας τὴν ὥρα πού ἔβλεπε τὸ παιδί της πάνω στὸ σταυρὸ. «*Ρομφαία*», μαχαίρι δικοπο ὁ πόνος πλήγωνε καὶ μάτωνε τὴν καρδιὰ της, ὅπως εἶχε προφητεύσει ὁ πρεσβύτερος Συμεὼν (βλ. Λουκ. 2,35).

Ὁ Χριστὸς ἦταν τὸ φῶς, ἡ μόνη γλυκειὰ παρηγοριὰ τῆς Παναγίας· καὶ τώρα τὸ φῶς αὐτὸ σβήνει, καὶ αὐτὴ θὰ μείνῃ μόνη μέσ' στὸν κόσμον, ἔρημη κ' ἐγκαταλελειμμένη. **Ποιὸς θὰ φροντίσῃ γι' αὐτήν;** Ποιὸς θὰ τὴν παρηγορήσῃ; Ποιὸς θὰ σταθῇ κοντά της στίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς της; Ποιὸς;...

Στὸν κύκλο τῶν ἀγαπημένων προσώπων

πού εἶχαν συγκεντρωθῆ κάτω ἀπ' τὸ σταυρὸ ἦταν κι ὁ **Ἰωάννης**, ὁ γιὸς τοῦ ψαῶ Ζεβεδαίου. Ὁ Ἰωάννης μαζί μὲ τὸν ἀδελφὸ του Ἰάκωβο καὶ τὸν Πέτρο ἦταν οἱ τρεῖς μαθηταὶ πού ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα ὁ Χριστὸς. Καὶ πάλι ἀπὸ τοὺς τρεῖς ὁ Χριστὸς ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἰωάννη. Καὶ τὰ πράγματα ἀπέδειξαν, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦταν ἄξιος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἐνῶ ὅλοι οἱ μαθηταί, κι αὐτὸς ἀκόμη ὁ Πέτρος, τὸν ἐγκατέλειψαν, ὁ Ἰωάννης ἔμεινε κοντά του. Τὸν ἀκολούθησε σ' ὅλη τὴν πορεία τοῦ μαρτυρίου. Καὶ τώρα εἶνε δίπλα στὴν Παναγία μητέρα του. Κι ὁ Χριστὸς, προτοῦ πῆ τὸ «*Τετέλεσται*», ρίχνει ἕνα βλέμμα γεμάτο στοργὴ στὰ δυὸ αὐτὰ ἀγαπημένα του πρόσωπα, καὶ λέει στὴ Μητέρα του· «*Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου*». Ὑστερα λέει στὸν Ἰωάννη· «*Ἴδοὺ ἡ μήτηρ σου*» (Ἰω. 19,26-27). Καὶ ἀπὸ ἴκνη τὴν ὥρα ὁ Ἰωάννης πῆρε μαζί του τὴν Παναγία καὶ ἔδειχνε σ' αὐτὴν ὅλη του τὴν ἀγάπη. Ἦταν πιά καὶ δική του μητέρα.

Δὲν πέρασαν πολλὰ λεπτά, κι ὁ ἥλιος βασίλευσε. Ποιὸς ἥλιος; Ὁ Χριστὸς. Εἶπε τὸ «*Τετέλεσται*» (ἔ.ἀ. στ. 30), ἔκλινε τὴν κεφαλὴ καὶ παρέδωσε τὸ πνεῦμα.

* * *

Παιδιά, πού μ' ἀκοῦτε! Ὅσα ἔχετε πατέρα καὶ μητέρα, ἐλάτε σήμερα, πού γιορτάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής, ἐλάτε, πλησιάστε τὸ σταυρὸ, γιὰ νὰ διδαχθῆτε ἀπ' τὸν ἐσταυρωμένο Κύριό μας τὰ ἱερά καθήκοντα πού ἔχετε πρὸς τοὺς γονεῖς σας. **Οἱ γονεῖς** σᾶς ἔφεραν στὴ ζωὴ. Αὐτοὶ κοπίασαν καὶ μόχθησαν πολὺ. Πόσο σκληρὰ δὲν δούλευε ὁ πατέρας, γιὰ νὰ σᾶς φέρῃ τὸ ψωμί στὸ σπίτι! Πόσες νύχτες ἡ μητέρα δὲν πέρασε χωρὶς νὰ κλείσῃ μάτι, ὅταν ἦσασταν ἄρρωστοι καὶ κινδυνεύατε νὰ πεθάνετε! Πόσα καρδιοχτύπια, πόσα δάκρυα, πόσες προσευχές, πόσα τάματα, γιὰ νὰ ζήσετε! Καὶ τώρα πού μεγαλώσατε, κ' οἱ γονεῖς σας εἶνε γέροντες κ' ἔχουν ἀνάγκη ἀπ' τὴν ἀγάπη σας, τώρα λοιπὸν θὰ τοὺς λησμονήσετε, θὰ τοὺς ἐγκαταλείψετε;

Ἀλλὰ προτοῦ πάρετε αὐτὴ τὴ σκληρὴ ἀπόφασι, ρίξτε ἕνα βλέμμα στὸν Ἐσταυρωμένο καὶ διδαχθῆτε ἀπ' τὸ παράδειγμά του, **τί πρέπει νὰ κάνετε κ' ἐσεῖς γιὰ τοὺς γονεῖς σας**. Διδαχθῆτε καὶ ἀπὸ τὴ στοργὴ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου. Πρέπει νὰ εἶστε θηρία, κι ἀπ' τὰ θηρία πιὸ ἄγριοι, ἂν ἀδιαφορήσετε γιὰ τοὺς γονεῖς σας. Ὁ Ἐσταυρωμένος θὰ σᾶς δικάσῃ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**